

den Bærges Samtykke". I Anledning af de Bemærkninger, som ere fremkomne, tror jeg at turde sige, at det neppe fra Forslagsstillernes Side har været forudsat, det er i alt Fald ikke kommet frem under de foregaaende Forhandlinger, at der ved disse Ord skulde være sigtet til Andet end Raadighed i levende Live. Jeg tror i alt Fald, at det vil være det Rigtigste at indskrænke Bestemmelsen dertil. Det ligger ganske udenfor dette Lovforslags Viemed at foreskrive Noget om, hvem saadanne Ting skulde tilfalde efter Døden. Lødentens med Lovforslaget er jo at betrygge den gifte Kone mod Nød eller mod at komme i det Tilfælde, at hun selv lider Nød, medens hendes Erhverv forpdes af Manden. Længere gaar ikke Lovforslagets Rækkvidde og de Betragtninger kunne jo ikke føre til noget Resultat med Hensyn til, hvorledes det skal gaa med Hensyn til disse Midler efter Døden. Men skulde man ikke finde det klart nok, kunde man jo blot indskyde „raade i levende Live“ eller noget Saadant. Dermed vilde jo den Lov vilde være fjernet. Jeg kan derfor ikke unblade at opfordre Thingets Medlemmer til hver for sig at gjøre sig Rede for, hvorledes deres Stilling er med Hensyn til dette Lovforslag. Mener man, at det er principielt forkasteligt at ville skabe en saadan Stilling for Konen, eller mener man, at det er et i praktisk Henseende ønskeligt Stykke Arbejde, fortaar jeg meget vel, om man stemmer imod det. Har man derimod kun Indvendinger mod Enkeltheder i det, forekommer det mig at ville være den naturlige Stilling, at man i den ene eller den anden Form søger saadanne Indringer i værfatte, som man mener kunne være ønskelige. Et endnu vil jeg blot tilføje. Det er en meget vanskelig Materie, og jeg vil derfor ogsaa blot paa Forhaand sige, at jeg ingenlunde, fordi jeg ikke har modsagt forskellige Bemærkninger, der ere fremkomne fra den Ene eller Anden, maa betragtes som den, der har indrømmet Rigtigheden deraf. Tvertimod, der er Meget i det, der er blevet sagt fra forskellige Sider her, som jeg anser for urigtigt. Men naar

Forhold, naar jeg tror, at dette hele Forhold trænger til en ny Lovgivning. Min væsentlige Indvending mod Lovforslaget er dets Halvhed, at det søger at værne om det, den gifte Kvinde erhverver. Men det, hun erhverver, er jo ikke mere og ikke mindre hendes Eiendom end det, som hun besidder ved sin Indtrædelse i Ægteskabet, og vor Lovgivning værnar jo slet ikke om det, en Kvinde indbringer i Ægteskabet, som Arv eller det, der under Ægteskabet tilfalder hende ved Arv eller Gave, naar der ikke fra vedkommende Arveladers eller Givers Side er truffet de særlige Bestemmelser, som den høitærede Justitsminister nylig nævnte. Jeg tror paa ingen Maade, at det gjør Ægteskabet lykkeligere, at Kvinden er ubeløstet fra al Raadighed over den Formue, hun indbringer i Ægteskabet, hvad enten den nu bestaar i Eiendomme eller i rede Penge eller Svilketsomhelst. Jeg tror tvertimod, at det er i ligefrem Modsigelse med den Lov, vi for en 20 Aar siden vedtog om Kvindens Myndighed, at hun, naar hun indtræder i Ægteskabet, bliver saa fuldstændig unyndig, at Ægtemanden ikke blot kan oppebære hendes Renter og den Livrente, som tilfalder hende, og som er ubeløstet bestemt for hende, uden at hun behøver at sætte sit Navn paa Kvitteringen, men ogsaa kan disponere over hele hendes Formue, han kan omsætte den, han kan ødelægge den, spille den bort, kort sagt, paa enhver Maade sætte den til, uden at der er nogen ved Lovgivningen bestemte Grændse derfor, og uden at hun har Noget at holde sig til i Loven. Jeg tror tvertimod, at det forstyrrer mange Ægteskabers Lykke, at Lovgivningen slet ikke drager Omfarg derfor, og derfor vilde jeg unægtelig hellere se, at det hele Formuesforhold mellem Ægtefællerne her, ligesom det er slet i Sverrig og for Dieblittet sfer i Norge, bliver undergivet en alvorlig Overveielse og en fornyet Lovgivning; men jeg kan, som sagt, gaa ind paa dette lille Lovforslag, fordi jeg tror med den høitærede Justitsminister, at det virkelig vil afhjælpe nogle Misforhold, og vil gjøre noget godt.